

§ III.

DE TEMPORE, DISPOSITIONIBUS AC RITIBUS CONFIRMATIONIS.

597. Confirmatio quolibet tempore, die atque hora, ad Episcopi libitum, conferri potest.

598. Adulti ante omnia ad receptionem huius Sacramenti disponendi sunt, animis suis ab omni peccato mundatis; ut autem hoc faciliter ac secure habeatur, ipsi requisitis dispositionibus confiteantur.

599. In collatione confirmationis ritus a Romano Pontificali praescriptus servetur; omnes igitur qui eam accepturi sunt, a principio adsint; et curetur ut nullus confirmatorum recedat, antequam Episcopi postremam benedictionem accipiat.

600. Curent Parochi instruere fideles, ut hoc Confirmationis Sacramentum recipiant, data occasione.

CAPUT III.

De Sacrosancto Eucharistiae Sacramento.

601. Inter omnia pretiosa dona, quibus Dominus Redemptor Noster ornavit Ecclesiam suam, quippe dilectam Sponsam, nullum est neque tam magnum, dignum, excelsum et divinum, quam almae Eucharistiae sacramentum, in quo Christus ipse, verus Deus atque Homo, vere, realiter ac substantialiter continetur sub panis et vini speciebus, et futurae gloriae nobis pignus datur. Quapropter augustum hoc Sacramentum unitatis symbolum est; mysticum enim Christi corpus ad unicum suum caput iungit, cum omnia sua membra unione fidei, spei atque caritatis arcissimis vinculis constringat.

§ I.

DE SS. EUCHARISTIAE USU.

602. Quoniam Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum non solum adorari debet, sed etiam ut nobis cibum afferat institutum fuit; cum hocce in pane substantiali atque divino, Caro et Sanguis Filii Dei nobis detur, quae in sanctitate et gratia ad vitam aeternam nutrit ac roborat, ipso Divino Redemptore Nostro dicente: *Nisi manducaveritis carnem Filii hominis et biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis*¹, necessitas, divino praecepto, Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum accipiendi existit, aliquoties durante vita mortali, atque in aditu ad aeternitatem; et Ecclesia tempus hocce praeceptum exsequendi determinavit, scilicet, saltem semel in anno, tempore prescripto, iuxta privilegia Americae nostrae concessa.

603. Parochi ante et durante quadragesimale tempus, fideles moneant et hortentur de praeceptorum executione adimplenda annuae Confessionis et Communionis, ideoque eos recte instruant atque disponant, ut ea congruenti tempore suscipiant.

604. Quamquam ad primi praecepti executionem, confessionem quolibet cum sacerdote legitime approbato facere sufficiat; Paschalis Communionis praeceptum non quidem impletur, nisi uniuscuiusque in Ecclesia parochiali fiat; proprius tamen Parochus, permittere potest, ut alia in Ecclesia praeceptum adimpleri possit.

605. Nemo autem peccato mortali inquinatus hocce

¹ Ioann. VI, 54.

praeceptum exequi potest, sed e contra horrendum sacrilegium committeret et suum iudicium et condemnationem manducaret. Hinc qui coelesti pane reficiendi sunt, seipsos probent, ut Div. Paulus praecipit; si autem mortali culpa sese maculatos inveniant, in statu gratiae gemitibus verae contritionis constituendi sunt; sed quantumvis aliquis contritum sese credat, non quidem hoc satis est, sed eum confiteri congruentibus dispositionibus opus est, et antequam Eucharistiae panem divinum comedat, absolutionem sacramentalem accipiat: praeterquam si casus venerit a Tridentino Concilio exceptus, de sacerdote qui Missam, necessitate urgente, celebraturus est, et desit illi copia confessarii; sed, transacta necessitate, ipse quamprimum confiteri debet.

606. Cum pretiosos atque copiosissimos fructus Sacratissimae Eucharistiae perceptio producat, non solum individuo, sed etiam familiis et societati; Ecclesiam semper approbasse atque diligenter commendasse Eucharistiae crebram receptionem constat, ita ut Sanctum Concilium Tridentinum fideles Sancto Sacrificio adstantes communicare non solum spiritualiter, sed sacramentaliter desideret. Hinc Synodus Provincialis non quidem potest, quin fideles hortetur ad crebram et dignam Communionem, praecipuis in Ecclesiae festivitatibus, sive menstruam, sive hebdomadalem, etiamque quotidianam pro animabus perfectionis in via proficientibus per virtutum et mortificationis praxim, iuxta proprii Confessarii iudicium, qui instructiones a S. Concilii Congregatione datas et ab Innocentio XI probatas anno 1679, servare debent.

607. Sed Parochi praesertim ob oculos habeant arctissimam, quae ipsis incumbit obligationem infirmis

mortis in periculo constitutis Sanctissimam Eucharistiam ut Viaticum administrandi; in gravem enim reatum inciderent, si, negligentia sua, aliquis absque huius divini salutarisque auxilii perceptione e vita migraret.

608. Nec quidem poenae capitalis reos a tanti Sacramenti perceptione excludant, quibus, alias congruenter dispositis, Communio praebeatur.

609. Hortetur Parochus infirmum ut Sacram Communionem sumat, etiamsi graviter non aegrotet aut mortis periculum non immineat, maxime si festi alicuius celebritas id suadeat, neque ipse illam ministrare renuat.

§ II.

DE SANCTISSIMA EUCHARISTIA UT EST SACRIFICIUM.

608. Omnes meminerint quia nullus est Religionis actus excelsior, nec Deo nostro gratior quam Sanctissimum Missae Sacrificium; in eo enim D. N. Iesus Christus, Deus et Homo verus, Redemptionis opus constanter renovat, cum semetipsum incruente per Sacerdotum ministerium offerat. Hocce novae legis Sacrificium, solum quidem est, quod Deo cultum infinita eius gloria et maiestate dignum dare possit, per quod etiam gratiae innumerae atque auxilia impetrantur, et divinae iustitiae pro vivorum et mortuorum poenis et peccatis satisfactio debita exhibetur. Cum enim adeo imponderabilis huius divini Sacrificii sit excellentia, ut eam humana mens metiri nequeat, plane infertur nullam creaturam humanam aut angelicam, nisi Dei Filium cum dignitate sibi merenti illud tractare posse.

611. Sacerdotes quotidie mente recogitent altissimum quod implent officium, dum Sanctum Missae Sacrificium celebrant, et quanta puritate et sanctitate exornatos esse oporteat, ut digni Christi vices gerentes sint et dispensatores Mysteriorum Dei: et hac de causa in primis divinae gratiae impedimentum tollant et conscientiae puritate et congruenti praeparatione ad Missae celebrationem procedant, magno cum devotionis affectu interioris ac exterioris, cum modestia, pausa et gravitate, prout Christi repraesentantes decet.

612. In celebratione Missae ritus omnes ac caeremoniae servantur a Sancta Romana Ecclesia praescriptae vel in rubricis Missalis, vel in Sacrae Rituum Congregationis decretis, quae ut oracula Pontificia habenda atque observanda sunt.

613. Nullus Sacerdos plusquam unam quotidie Missam celebret, praeterquam in festo Nativitatis D. N. Iesu Christi, et in Commemoratione Omnium Fidelium Defunctorum, qua in die in America Latina, ex Apostolica concessione, pro defunctis tres Missae celebrari queunt.

614. Sed his diebus exceptis, Sacerdotes unam tantum Missam celebrare possunt. Quoad binationem, diebus festis aliquoties licitam, standum est mandatis Ordinariorum, tenori indultorum et decretis S. Sedis.

615. Sed quolibet in casu omnes Missae naturali in ieiunio celebrandae sunt.

616. Iuxta Sancti Concilii Tridentini decretum, omnes Parochos, Cappellanos, Ecclesiarum Rectores, sacrorum custodes, aliosque, quibus competat, Superiores iubemus, ut nullum clericum vel incognitum celebrare aut sacrum ministerium exercere permittant, nisi de Ordinarii licentia, qui eam minime concedat, nisi intuitu testimonia-

lium litterarum, quibus constet talem sacerdotem nulla censura esse irretitum.

617. Ut praecepti auditionis Missae adimpletio fidelibus expediatur, diebus festivis, non simul, sed successive, congruenti cum intervallo inter unam et alteram, Missae celebrentur, ut in Domo Dei perturbationes ac tumulti vitentur ab ingredientibus iunctim et egredientibus.

618. Quoad stipendia Missarum, fidelissime servantur decreta S. Sedis, praesertim novissima; et ad memoriam revocent sacerdotes poenas canonicas contra violatores eorumdem decretorum.

CAPUT IV.

De Poenitentiae Sacramento.

619. Sacramentalis Poenitentia, pro peccatis post Baptismum commissis, cum Deo reconciliatio est, et hinc a SS. Patribus secunda post naufragium salvationis tabula scite appellatur. Verum ac proprie dictum novae legis Sacramentum est, a D. N. Iesu Christo institutum, quando, scilicet, post eius resurrectionem suis Apostolis et, in illis, eorum successoribus in Sacerdotio, ait: « Quorum remiseritis peccata remittuntur eis ». Actus poenitentis, contritio nempe, confessio atque satisfactio quasi materia huius Sacramenti sunt; forma autem sunt verba: *Ego te absolvo a peccatis tuis, in nomine Patris, et Filii et Spiritus Sancti*, a Sacerdote, debita iurisdictione pollente, ut Ministro Sacramenti, prolata.

§ I.

DE DISPOSITIONIBUS AD POENITENTIAM NECESSARIIS.

620. Ut fructuosa huius Sacramenti sit receptio, attente ac diligenter conscientiam examinare opus est, omniaque eius abscondita scrutari, ut in memoriam revocemus, in amaritudine animae, omnia cogitationis, verbi, operis et omissionis peccata, quibus Deum offendimus.

621. Postea Sacerdoti omnia peccata patefacienda sunt, cum omnibus suis adiunctis speciem mutantibus, ingenua et humili confessione, intimo cum dolore et detestatione delictorum, et cum firmo proposito nunquam in posterum peccandi; ac denique satisfactionem, quae iniungatur, humiliter acceptando.

622. Poenitens sic dispositus, absolutionem sacramentalem accipiens, simul cum illa, suorum peccatorum remissionem (vel augmentum gratiae, si peccata iam fuerunt remissa) accipiet et gratiam sanctificantem, quae eum de inimico in amicum et Dei filium convertit.

§ II.

DE POENITENTIAE MINISTRO.

623. Confessarius in primis ob oculos habeat eum in Poenitentiae Sacramento Patris praesertim, Iudicis Medici, atque Magistri vices gerere, et inter Deum et miseros peccatores mediatorem esse; sicque honoris divini iura cum misericordiae benignitate pro animarum salute prudenter sociare debet. Statim equidem videtur, quanta scientia, prudentia, discretione, zelo, caritate atque bonitate Sacerdotes referti esse debeant ad di-

gnam huius Sacramenti administrationem, in qua discernere inter lepram et lepram opus est; sese de causa, quam iudicare debent, informare; plagis atque peccatorum vulneribus absque eorum exacerbatione mederi; ignaros erudire; infirmos et exanimes erigere et fortificare; ac denique, ad conciliandam sibi omnium benevolentiam, visceribus paterni amoris omnes tractare.

624. Ut peccatorum absolutio valide fiat, potestas in Presbyteratu accepta non sufficit, sed iurisdictio, ab Episcopo communicata, necessaria est. Nullus igitur Sacerdos, absque approbatione et licentia praedictis absolvere praesumat; si autem haberet, in terminis quibus ei concessa fuit, ea uti debet; et etiamsi Confessarius ab Episcopo suo approbatus fuerit, suum ministerium aliena in Dioecesi exercere non potest absque Ordinarii licentia illius loci, in quo confessio auditur.

625. Confessiones in Ecclesia et in confessionali munito cratibus levi velo obductis, audiantur, ita tamen ut visum impediat, non auditionem, et illud in aperto loco esse oportet.

626. Mulierum confessiones non audiantur nisi in confessionali, et in die, id est, Ecclesia naturali luce clare illuminata; praeterquam in infirmitate, qua ipsae confessionale adire impediuntur.

627. Virorum tamen confessiones etiam extra confessionale audiri possunt, seu in sacrario vel in alio loco honesto et convenienti.

628. Sacerdotem in confessionali superpelliceum induere et violaceam stolam conveniens est; tum quia Sacramentum administrat, tum propter decorem et loci reverentiam.

629. Confessarius suum officium prout decet non implet, si tantum in peccatis audiendis contentus sit,

et protinus absolvat. Ut dignus sanguinis Christi dispensator sit, poenitentis dispositiones inquiret; peccatorum, quae necessario exponendae sunt, circumstantias prudenter investiget; prudenter poenitentem erudire, hortari, exprobare, monere, ad contritionem et emendationis propositum incitare curet; ac denique, salutarem et congruentem satisfactionem ei discrete imponat, iuxta peccatorum circumstantias ac gravitatem, et ipsius poenitentis dispositionem: curet etiam ut satisfactio non tantum medicinalis sit et reincidentiae praeservativa, sed etiam pro praeteritis peccatis vindicativa.

630. Sed Confessarius e regione opposita a suo officio deficiet, longius in confessione progrediendo, quaesitis et colloctionibus superfluis, inutilibus, et fortasse perniciosis.

631. Hic etiam animadvertimus, nunquam licere, nec directe, nec indirecte complicitatis nomen quaerere; haec enim praxis prohibita severissime atque a Constitutionibus Apostolicis est reprobata; qui vero eam ut licitam doceat et propugnet, in excommunicationem *latae sententiae* Romano Pontifici reservatam incurrit¹.

§ III.

DE CASUM RESERVATIONE.

632. Haec Provincialis Synodus attente considerans SS^mum Dominum N. Pium IX magna prudentia et sapientia antiquas censuras, sua Constitutione *Apostolicae Sedis* opportune reduxisse; nihil statuere censuit hac in re, nisi solum enixe excitare omnes sacerdotes, ut prae oculis semper habeant praedictam Constitutio-

¹ Pius IX, Const. *Apostolicae Sedis*.

nem, necnon suas proprias licentias ad ministerium exercendum et facultates illis concessas et transmissas ab Ordinariis in documento *Carta de gracia* vulgo nuncupato.

633. De caetero omnes censurae quae nullo modo sint expressae in laudata Constitutione, considerantur ut derogatae.

634. Quoad casus sine censura, Episcopo negotium relinquitur, ut in sua Dioecesi eos reservet quos in sua prudentia cognoverit magis expedire in Domino.

635. Hoc denique Provinciale Concilium Episcopos hortatur ut in litteris quibus sacerdotibus ad munus Confessarii adimplendum facultas conceditur ad absolvendum a reservatis, exprimantur casus Papales, quorum absolutio tantum peragitur ex auctoritate Apostolica, Episcopis delegata, ut Confessarii distinguant qua facultate praediti sint, sive delegata sive subdelegata.

CAPUT V.

De Extrema Unctione.

636. Extremae Unctionis Sacramentum a D. N. Iesu Christo institutum est, atque a S. Iacobo Apostolo promulgatum¹ his verbis: *Infirmatur quis in vobis? inducat Presbyteros Ecclesiae, et orent super eum, ungentes eum oleo in nomine Domini, et oratio fidei salvabit infirmum, et alleviabit eum Dominus: et si in peccatis sit remittentur ei.* Quibus verbis, ut S. Concilium Tridentinum docet², omnia quae Sacramentum essentialiter constituunt, scilicet, materia eius, forma,

¹ Cap. 5.

² Sess. XIV, cap. 1, de Extr. Unct.

subiectum, Minister atque effectus, exprimuntur. Hoc vero Sacramentum, iuxta ipsum Concilium, non solum Poenitentiae, sed totius christiane vitae, quae perpetua poenitentia esse debet, consummativum est. Hinc tantae salutis Sacramentum despici nequit, quin nefandum in scelus incurratur, et Spiritui Sancto iniuria inferatur.

§ I.

DE EXTREMAE UNCTIONIS MATERIA ET FORMA.

637. Huius Sacramenti materia est oleum ab Episcopo intra annum benedictum iuxta Rituale Romanum.

638. Sed si currente anno oleum sit deficiens, et benedictum haberi non possit, non benedictum benedicto miscere licet, in minore tamen quantitate, et sic unctiones fiant.

639. Materia quinque sensuum organis applicari debet iuxta Rituale Romanum.

640. Forma, quae deprecativa esse debet (*orent super eum*), haec est: *Per istam Sanctam Unctionem et suam piissimam misericordiam, indulgeat tibi Dominus quidquid per visum etc. deliquisti. Amen*; nomen sensus cui applicatur simul exprimendo, et denique, in sensibus quorum duplicia sunt membra, curando ne forma concludatur antequam utraque membra iniungantur.

§ II.

DE EXTREMAE UNCTIONIS EFFECTIBUS AC DE SUBIECTO EAM ACCIPIENTE.

641. Huius Sacramenti effectus sunt: tanquam Poenitentiae consummativum, Spiritus Sancti gratiam producere, ad peccatorum maculas purgandas, si ullae

purgandae remanent, earumque reliquias abstergendas; alleviare animam et fortificare, ut infirmitatis labores subire, insidiis et tentationibus ultimo in vitae certamine resistere valeat; et, si animae saluti decet, salutem etiam corporalem restituere.

642. Extremae Unctionis subiectum omnis fidelis est, qui cum ad rationis usum venerit, tam graviter infirmatur, ut in mortis periculo esse videatur; sed manente eodem periculo Sacramentum non potest iterum administrari. Subiecti igitur apti Extremae Unctionis non sunt ii, qui mortis pericula subeunt, sed non sunt tamen infirmi, scilicet: qui in praelium ingressuri sunt, navigantes, aut qui poena capitali sunt plectendi; nec pueris rationis usu non pollentibus ministretur, quoniam peccati capaces non sunt.

643. Infirmis qui, cum in statu rationis essent, Sacramentum hoc petierunt, aut verisimiliter id petiisse praesumitur, seu contritionis signa praebuerint, Extrema Unctio administratur, etiamsi loquendi facultatem, aut sensus, aut rationis usum amiserint.

§ III.

DE EXTREMAE UNCTIONIS MINISTRO.

644. Minister necessarius huius Sacramenti, ad valorem, tantum est Presbyter; et quamvis in genere ut licite id ministret, licentiam Parochi obtinere opus sit, in hac tamen Provincia nostra adest consuetudo ut sacerdotes quilibet approbati Extremam Unctionem administrare possint sine licentia Parochi, et haec Synodus huic consuetudini assentit.

645. Religiosus vero Sacerdos alicuius Regularis Ordinis, qui absque necessitate, sine licentia Parochi

Extremam unctionem seu Sacrum Viaticum ministrare praesumeret, in excommunicationem *latae sententiae* Romano Pontifici reservatam, incurreret ¹.

646. Sacerdos, qui Sacram unctionem administrat, ipse, seu clericus in sacris constitutus, Sanctum Oleum, in vasculo seu parva ampulla argentea seu stannea, deferre debet, quae ampulla talis sit capacitatis, ut in ea pollex intingi possit, quo unctiones fiant, non autem alio instrumento, nisi infirmitatis contagium metuatur.

647. Quamvis tantum periculose aegrotantes inungi possint, tamen Parochis et Sacerdotibus, ad quos spectat, animadvertendum est, peccare eos, qui renuunt vel negligunt infirmum ungere, nisi cum, iam omni spe salutis amissa, vita et sensibus carere incipiat.

CAPUT VI.

De Ordinis Sacramento.

648. Sacrificium et Sacerdotium ita Dei ordinatione coniuncta sunt, ut utrumque in omni lege extiterit, naturali, scilicet, et scripta; et in lege evangelica, ubi longe perfectius est Tabernaculum, hoc ipsum necessum fuit. Dominus itaque N. Iesus Christus, Sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech, in qua nocte tradebatur, Sacrificium Eucharisticum sui ipsius Corporis et Sanguinis instituens et tradens Apostolis suis, potestatem contulit, ut hoc idem facerent, et ita constituit eos novi foederis Sacerdotes. Hoc igitur Sacerdotium ab eodem Domino Salvatore nostro institutum esse, atque Apostolis, eorumque successoribus in Sacerdotio, potestatem traditam consecrandi, offerendi

¹ Const. *Apostolicae Sedis*.

et ministrandi Corpus et Sanguinem eius, necnon et peccata dimittendi, et Sacrae Litterae ostendunt, et Catholicae Ecclesiae traditio semper docuit. Ideoque latissime patet Ordinem sive Sacram Ordinationem, ut vere et proprie Sacramentum unum ex septem Novae Legis rite numerandum esse; illud enim divinitus institutum, sub verbis et signis confert gratiam, una cum caractere indelebili, ordinato tribuens potestatem ad conficienda Sacramenta et ministranda, aliaque munia in Ecclesia obeunda.

§ I.

DE ORDINATIONIS MINISTRO.

649. Episcopi, tanquam Apostolorum Successores, Ordines conferre possunt; illis enim Dominus N. Iesus Christus, loquens de Regno Dei, proculdubio supremam potestatem contulit consecrandi, ordinandi et constituendi alios sive Episcopos, sive Presbyteros, vel Diaconos et caeteros inferioris ordinis, qui, velut castrorum acies ordinata, Sanctae Ecclesiae deserviant.

650. Episcopis igitur ius et munus est, ne, ut Apostolus praecipit, nemini cito manus imponant, diligenter inquirere Ordinandorum genus, personam, aetatem, institutionem, mores, doctrinam, et fidem aliasque dotes, quae et dignos efficiant in adeo celsam sortem evehentos, et ad sacra ministeria ad quae assumuntur, sancte exercenda.

651. Quapropter nullus ad maiores vel minores ordines admittatur, nec ei, ut admitti possit licentia concedatur, nisi prius, periculo facto, his esse praeditum qualitatibus constiterit, quae ad illum gradum, vel Ordinem, ex Concilii Tridentini decretis, requisitae sunt.